

Budapest, 1896. május 29. – Budapest, 1975. január 23.

Apja kovácssegéd, majd szerszámkovács volt. Hat elemiit végzett, tizennégy éves korától esztergályos inas volt az Első Magyar Gazdasági Gépgyárban, 1914-ben szerzett vasesztergályos segédlevelet. Belépett a vasasszakszervezetbe és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Bérkövetelései miatt több munkahelyéről elbocsátották, majd Csepelen kapott munkát; 1914-ben bizalmi, majd 1916-tól főbizalmi volt a Weiss Manfréd-gyárban. 1916-tól a világháború befejezéséig az orosz fronton szolgált, 1917-ben hadifogságba esett, 1918. februárban hazakerült, ekkor az olasz frontra vezényelték. 1918-ban a 32. gyalogezred főbizalmija, katonatanács-tag. A Tanácsköztársaság alatt a Vörös Hadseregben a 68. dandár politikai biztosa volt, a románok fogságába került. Megszökött, 1920-tól Csehszlovákiában élt, segéd munkásként helyezkedett el. 1921-ben sztrájk szervezés és a Brünnben nyomtatott Népszava szétszétadásában való részvétele miatt kitiltották az országból, ezután Bécsben élt. 1923. márciusban hazatért, rendőri felügyelet alá került. Alkalmi munkákat vállalt, Röck-gyár esztergályosa lett, majd 1926-ban segéd munkás és bizalmi lett a csepeli WM-gyárban, 1927-ben elbocsátották. Szakszervezeti segítséggel a Ganz Hajógyárban kapott munkát, 1929-ben vezető bizalmi, a bedórendszer elleni küzdelem egyik vezetője. 1930-tól a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Vezetősége és Kivált Vasmunkások Szövetsége közötti egység-megállapodás egyik kidolgozója. Szervező-, illetve végrehajtó bizottsági tag, központi vezetőségi tag a vasasszakszervezetben. Több munkahelyéről sztrájk szervezés miatt elbocsátották, így a Hoffher-gyárból is távoznia kellett, később mozgalmi tevékenységéért rendőri felügyelet alá helyezték. 1944-ben ismét munkaszolgálatra hívták be, megszökött, a nyilasok 1944. decemberben letartóztatták, a Margit körútról engedték szabadon. 1945-ben lépett be a Magyar Kommunista Pártba, a pesterzsébeti és a Pest megyei nemzeti bizottság tagja lett. Erzsébeten képviselő-testületi tag, tanácsnok, az önkormányzat szociális ügyosztályának vezetője volt, 1949-ig a megyei törvényhatósági bizottság tagja. Az MKP helyi elnöke, a vasasok helyi csoportját vezette, a helyi szakmaközi bizottság titkára volt. A vasasszakszervezetben az esztergályosok titkára, majd a szakmai titkárságok megszűnése után a nehézipari ágazat titkára lett. 1949. december végétől a Magyar Brown Boveri Művek, illetve az Egyenáramú Kismotorgyár igazgatója, 1952. februártól a Villamosforgó Gépgyár vezérigazgatója volt; 1956. júniusban nyugdíjazták; vállalatvezetői munkája közben technikai érettségit tett. 1950-től tanácsstag Budapest XX. kerületében, 1954-től a Hazafias Népfront pesterzsébeti csoportja vezetőségi tagja. 1956-tól haláláig a Fém- és Villamosipari Dolgozók Szakszervezetének elnöke volt. 1956-ban átigazolták az MSZMP-be, 1963-ig tagja volt a Központi Népi Ellenőrzési Bizottságnak is. 1947. augusztus 31-étől 1949. április 12-ig, illetve 1958. november 16. és 1967. január 26. között országgyűlési képviselő volt; előbb az MKP nagy-budapesti listájáról, majd a Hazafias Népfront budapesti listájáról választották be a törvényhozásba.